

retreu sas faltas y l'acusa cridantlo al mateix temps á la necessaria esmena, no més á las horas es quan s'atura de rodolar pel rost que'l du á l'abim d'ahont may ha de sortir; no més á las horas comensa á regenerarse que's tant com engendrarse de nou, eixir de la descomposició de la mort, pera tornar al ordenat y armoniós compost de la vida."

Qui més qui menos tots els agricultors poden donarse per aludits y compresos en las precisas observacions que deixém transcritas.

Vol dir aixó que'l remey dels nostres mals está en nosaltres mateixos, que'l benestar de la classe pagesa, ella mateixa se l'ha de proporcionar, que ella mateixa té homes y pot tenir medis pera assolir aquell benestar y de consegüent que quant ens queixém es perquè volem, perquè la culpa en primer terme la tenim nosaltres.

Veyamho. Concretantnos al flagells que pateix la classe agrícola en l'orde purament economich una de las causas primeras del nostre malestar, radica en lo exagerat de la tributació á que estém subjectes de tal manera que la riquesa rústica es la que á proporció paga mes d'Espanya; y fora del Estat la mes castigada, en aquest concepte, de tot lo mon.

Donchs bé. ¿Qui las imposa las contribucions? El Govern y ¿qui'ls aguanta als mals Governs si no nosaltres mateixos?

Además sobres aixó de las contribucions, cal re-